

Mål C-292/89

The Queen
mot
Immigration Appeal Tribunal,
ex parte: Gustaff Desiderius Antonissen

(begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice,
Queen's Bench Division, London)

”Fri rörlighet för arbetstagare — rätt att uppehålla sig —
söka arbete — tidsbegränsning”

Sammanfattning av domen

1. *Fri rörlighet för personer – arbetstagare – rätt att uppehålla sig för att söka arbete – uppehållstidens längd – begränsning till sex månader enligt lagstiftningen i en medlemsstat – tillåtet – villkor (artikel 48.3 i EEG-fördraget)*
 2. *Gemenskapsrätten – tolkning – institutionernas rättsakter – rådets förklaring antecknad i protokollet – beaktas – otillåtet i avsaknad av stöd i själva rättsakten*
-
1. Rätten till fri rörlighet för arbetstagare, som införts genom artikel 48 i fördraget, innebär att medborgarna i medlemsstaterna har rätt att förflytta sig fritt inom de andra medlemsstaternas territorium och att uppehålla sig där för att söka arbete. Den arbetssökandes rätt till uppehåll kan tidsbegränsas, men för att syftet med artikel 48 skall tillgodoses skall den berörda personen ges en rimlig tidsfrist som gör det möjligt för honom att, på den ifrågasvarande medlemsstatens territorium, informera sig om de erbjudanden om anställning som motsvarar hans yrkesmässiga kvalifikationer och att, i förekommande fall, vidta nödvändiga åtgärder

för att bli anställd.

Då det i gemenskapsrätten inte har fastställts någon tidsfrist i detta avseende utgör den inte något hinder för att i lagstiftningen i en medlemsstat föreskriva att en medborgare från en annan medlemsstat som har rest in på den förstnämnda statens territorium för att söka arbete där kan tvingas lämna den statens territorium - med förbehåll för möjligheten att överklaga - om han efter sex månader inte har

hittat någon anställning där, förutsatt att den berörda personen inte bevisar att han fortfarande söker arbete och att han har en reell möjlighet att bli anställd.

2. En förklaring som antecknats i protokollet från det sammanträde då rådet antog en bestämmelse i sekundärrätten kan inte beaktas vid tolkningen av den bestämmelsen när innehållet i förklaringen inte på något sätt uttrycks i den ifrågavarande bestämmelsen och därför saknar rättslig betydelse.